

перещь

ЦІНА 1 КРБ.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ
РІК ВИДАННЯ V.

№ 13 (96). КИЇВ, ЛИПЕНЬ 1946 Р.

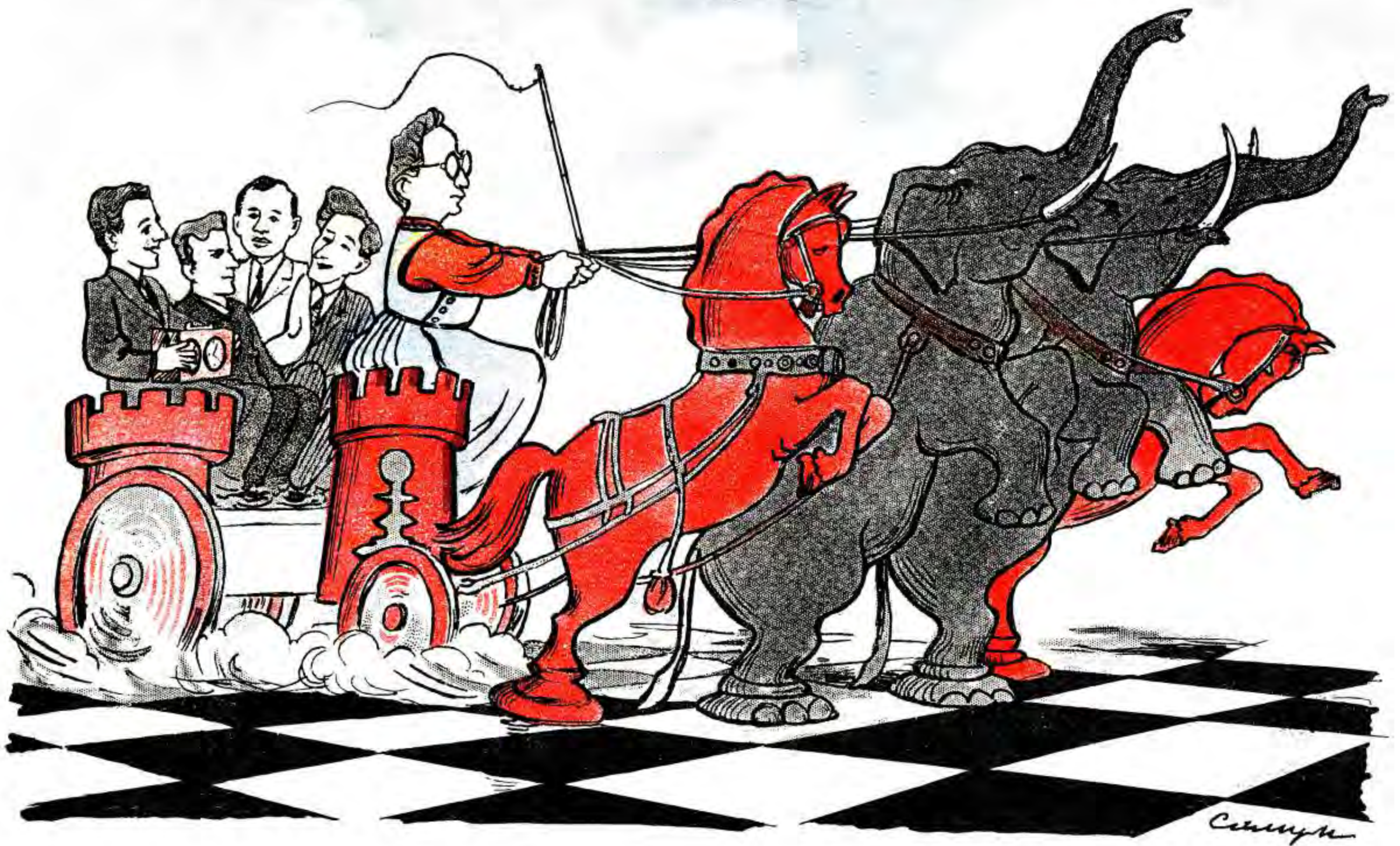
НА КАБІНЕТНИХ ЛАНАХ

Деякі земельні органи заспляють колгоспи купами малозначних директив.

Малюнок Бе.Ша.

Не перший сіл

Разпрягайте, хлопці, коні,
Всесвіт плеще вам в долоні...

ГОЛОВИХА

Головиха — це не прізвище і не прозвисько, це... Ну, як вам сказати? Це жінка голови нашого колгоспу — пробачте, колишнього голови. Раз він голова, то вона — головиха. Цілком зрозуміло. А коли б він був якийнебудь зав, то вона була б яканебудь завиха.

Так ото і звали ми її — головиха. І якщо кудись там ішов Хома Свиридович з своєю Ганною, то говорили не інакше, як:
— Он пішов голова з головихою.

Або: — Вже головиха потягла п'яного голову додому... — І всім це було зрозуміло.

В селі поважали голову, поважали й головиху.

А потім якось перестали поважати голову...

Та тут доведеться повернутись назад і почати розповідь наново. Слухайте ж.

Спочатку, як тільки Ганна стала головихою — цебто, як її Хома став головою, — вона рідко бувала в колгоспі. Не було часу: то представник з райземвідділу приїде, то директор МТС, то хтось з райради, то якась комісія — і без кінця то... то... І всіх вона повинна була напоїти (не водою), нагодувати, приготувати їм закуску на дорогу і так далі.

Та скоро головиха махнула на все рукою:

— Будьте ви неладні. Обридли гірше редьки. Піду в колгосп на роботу...

І пішла.

Що там не говорив голова головисі, а вона таки пішла. І як пішла, як пішла... Аж до стахановської ланки дійшла. І ланковою стала. Правда, ланковою її не звали, а звали по-старому — головиха. І стала головиха частіше бувати на засіданнях правління, стала придивлятися до роботи голови колгоспу. А одного разу примусила голову зробити звіт про підготовку до збиральної кампанії.

— Машини відремонтовані? — запитала головиха.

— Ні, — відповів голова.

— В якому стані тягло? — запитала головиха.

— В зятому, — відповів голова.

— Що думаєш про дітей? — запитала головиха.

— Про це дома поговоримо, — відповів голова.

— Я питаю про дитячі ясла, — крикнула головиха, а Хома тільки почервонів.

І цілу годину головиха питала, а голова відповідав.

В кінці засідання головиха й каже:

— Треба вигнати такого голову, а то ми не впораємось із збиральною. Провалить він нас.

І що ж ви думаєте? На другий день на загальних зборах колгоспу колгоспники свого голову кинули з голови, а обрали... Кого? — Головиху.

Правда, тепер вона не головиха, а голова, або Ганна Петрівна — так ми називаємо її. А його, не знаємо, як його тепер назвати. Головихою — не підходить якось, він все таки мужського полу. Мабуть, будемо звати просто Хомою. Так зручніше.

А з жнивками не провалимось тепер. Хоч сьогодні в поле. І план є, і машини відремонтовані, і коней доглядаємо краще, і про ясла не забули — вже працюють, і комори для зерна готові. Наш голова — шановна Ганна Петрівна — добре працює, спасибі їй.

Павло КЛЮЧИНА.

ПОТРІБНІ Й НЕПОТРІБНІ

І на стіні, і при дорозі,
І під прозорим склом на розі,
І десь в вітринному вогні,
І на паркані, й на стіні,
І скромно-чорні й кольорові
Об'яви бачимо метрові,
І трохи менші, і дрібні, —
Але усі вони подібні,
Хоч униз, хоч угорі,
Одна до одної:

ПОТРІБНІ —
Кравці, монтери, слюсарі,
Друкарки, вчителі, артисти,
Газетчики і трактористи,
Перукарі й рахівники,
Директори і двірники:
Бо люди до роботи здібні

Країні нашій — всі потрібні!
Але хотілось би мені,
Щоб у вітрині й на стіні,
На установі й на заводі
Були при виході й при вході
Такі, щоб кожен прочитав —
Об'яви, що до цих об'яв,
Признатись, зовсім неподібні,
Такі, наприклад:

НЕ ПОТРІБНІ —
Чинуші, неуки, хвальки,
Лихі хабарники — «жуки»,
Нахаби, ледарі — нероби,
Головотяпи, бракороби,
І бюрократи, і рвачі —
Ні вдень, ні вранці, ні вночі!!!

Ігор МУРАТОВ

НЕ СОЛОДКЕ ЖИТТЯ

Ох, не солодко ж зовсім живеться голові нашого колгоспу — Хомі Калениковичу Кваші! Он хоч би й сьогодні: вийшов з дому ніби й зраня, та аж до самісного вечора не міг ні-защо дійти до колгоспної управи. То те, то інше, як навмисне тобі ставало наперешкоді. І справді, тільки не порівнявся з садибою колгоспного механіка Пилипа Козоріза й подумав був, що варто було б намилити добре голову йому за прогули та взагалі кепську роботу в колгоспній майстерні, як ось тиць—сам Козоріз перед ним! І враз немов би обценьками вчепився в душу—зайдіть та й зайдіть до нього. Де ж пак—кабана вчора заколов, і ковбас Козоріза наробила таких, що смачніших і в світі немає!..

Ну, що ж ти його в гаспида вдієш—га? Не піти—людину нізащо образиш, та... та й ковбаси ж в отой Козорізи, дійсно таки, знамениті! Не раз уже Кваша їх смакував. Піти—так, значить, якусь собі вільготу знову хоче Козоріз вимантачити в нього. Це вже небез-премінно тільки так!

І ось поки ще борються в голові голови колгоспу дві, так би мовити, суперечні течії—громадська й ковбасна, як права нога його раптом дригнула й самовільно звернула набік просто в ворота до Козоріза. І не встигли вони вдвох з Пилипом зайти в хату та сісти за стіл, а вже Козоріза подає засмажену з цибулькою, навмір шиплячу ковбасу і до неї пузатеньку пляшку калганівки. Та ще вража молодця вміє й приговорювати в лад:

— Свиня,—каже,—любить пійло, так пийте ж, Калениковичу, на здоров'ячко! Пийте та годуйтеся, будьте такі ласкавенькі, прошу вас!..

Ну, то як же ти його в гаспида не вип'єш? Та ще й калганівки, та ще й до ковбаски — га? Отож по одній, та по другій, та по шостій... І наче вже на дні в пляшці залишалося, так ні ж бо—знов тобі повна стоїть на столі! Тьфу!

А час—мов скажений летить: не зчувся Хома Каленикович, як полудень уже. Всилу підвівся на ноги, а Козоріз велить жінці:

— Ти ж, Мариню, не забудь занести їхній Парасці Романівні полідвиці.

І хоче Хома Каленикович одмовитись, та не слухається язик, заплітається:

— Дя... дякую! Так що ж саме, Пилипцю—голубе мій, по... потрібно тобі стало від мене—га?..

— Жнива он насунулись,— каже механік,— а самі ж знаєте, Хома Калениковичу, що з ремонтом у нас не гаразд: ні косарок не по-лагоджено, ні кіс та серпів не приведено до пуття. Та й обмаль їх у нас. Отож треба як-найхутчій їхати мені в область, щоб значить... роздобути там всього.

І хоче Хома Каленикович нагадати механікові, що їздив уже той багато разів до області по матеріал та й що пізно їхати, коли люди вже жнуть, але... язик знов, як чужий, інше плете:

— Ну, що ж, Пилипцю, раз треба й для отих... жнив, і взагалі, щоб... щоб загнати тобі в області м'ясо й сало з кабана, то не турбуйся, голубе мій! Приходь до управи завтра зраня—і враз оформимо тобі все!

А по дорозі від Козоріза до управи біля крамниці Сільпо зустрічає голова трьох жінок з бурякової бригади, і тільки но збирається пробратися їм, чому це вони не на буряках, як одна з них сповіщає:

— Поспішіть, Хома Калениковичу, до крамниці—пива туди привезли бочку!

Та куди ж ти його станеш тепер пробирати прогульниць, коли он така звістка! Голова дає ходу ногам і як сніг несподівано падає на голови свого заступника, завгоспа та ще декого з колгоспної верхівки, що надбігли сюди одвідати свіжого пива.

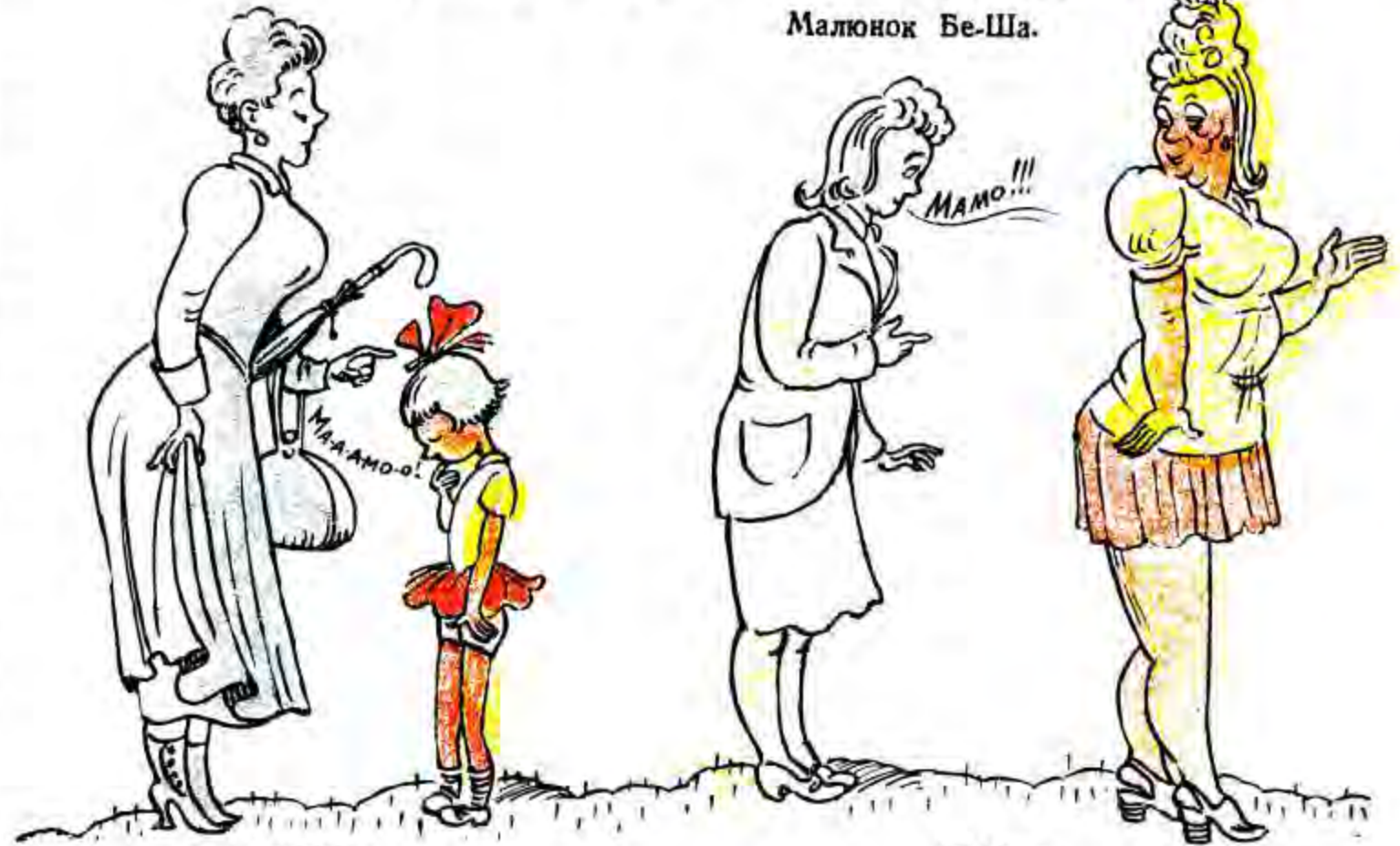
— А-а! Видом—видати, слихом—слухати!— зустрічають його вигуками.—Сам Хома Каленикович! Ну, й пиво—хоч і не хоч, так вип'єши! А, ну, ке лиш—нациди, Овсію, кухоль для нашого шановного товариша голови!..

І кожний тобі прагне обов'язково випити з головою, почастувати його. І тільки й чутно звідусіль: «Будьмо!» та «Будьмо!».

Ну, то й як же ти його в гаспида вилаєш оцих... нещасних прогульників? Як ти їх при-

ЗМІНЮЮТЬСЯ ЧАСИ — ЗМІНЮЄТЬСЯ ВДАЧА

Малюнок Бе-Ша.

1926 р.

1946 р.

Через двадцять років

тягнеш до отой дн... дисципліни, коли он і сам з ними про... прогульником став!—докірливо хитає Хома Каленикович на себе головою, повертаючись ввечері з крамниці додому.

А вдома застає він оту спекулянтку Мотузиху, що за всю весну й жодного трудодня не виробила, а разів уже з десять була в області. І тільки но голова хотів накинутись з лайкою на Мотузиху і сказати їй, щоб і не мріяла більше про відпустку, як його Параска Романівна каже йому:

— А ну, подивись но, Хома, яку чудову матерію подарувала мені Мотузиха на спідницю...

Ну, от і відмов тепер Мотузисі у відпустці—відмов їй, то Параска Романівна і з хати тебе вижене — тьфу!..

Ох, і не солодко ж, справді, живеться нашому голові колгоспу—Хомі Калениковичу Кваші! Ось хоч би й тепер уночі після отой калганів-

ки та пива: давлять і давлять Квашу тяжкі привиди—аж млосно йому стає, аж потом холодним бідолаха ввесь пройнявся! Де ж пак — ввижається йому, ніби обступили його хліба, колють остюками за те, що в людей жнуть, а в нього ні тпру, ні ме. Ідуть і ідуть до колгоспу — і з району, і з області, і навіть з самого центру якийсь газетяр прибув у величезних окулярах. І всюди він нишпорить, до всього допитується: — «А чому ви не жнете? А чому це ремонту своєчасно не зробили? А чому он те не виконано? А чому дисципліна така погана?.. Та ще й робить порівняння, що в сусідньому колгоспі незрівнянно у всьому краще справа стоїть. І хоче Хома Каленикович одповісти йому, що в сусідньому колгоспі голова зовсім не п'є, бо в нього, певно, отой ка... катар шлунку або якась інша хворість, тому там і дисципліна хороша, і справ а вся йде зовсім добре...

Але раптом прокидається, очмаріло сідає на ліжкові і довго-довго гірко хитає головою: — «Ох, і скинуть же—обов'язково скинуть мене з голови колгоспу за отакі... зовсім кепські в ньому справи!»...

Євген КРОТЕВИЧ.

ПІДСИПАЛИ

Малюнок О. Козюренка.

— Скільки квочок підсипали на цьому тижні?

— П'ять квочок і одного уповноваженого з району.

— Уповноважений теж квочке?

— Квочке... На минулому тижні директор МТС квочтав — підсипали. Тепер уповноважений квочке — підсипали. А там і механік квочке...

— І що вони — луплять?

— Аж давляться...

СЕРЕД ЛІСУ

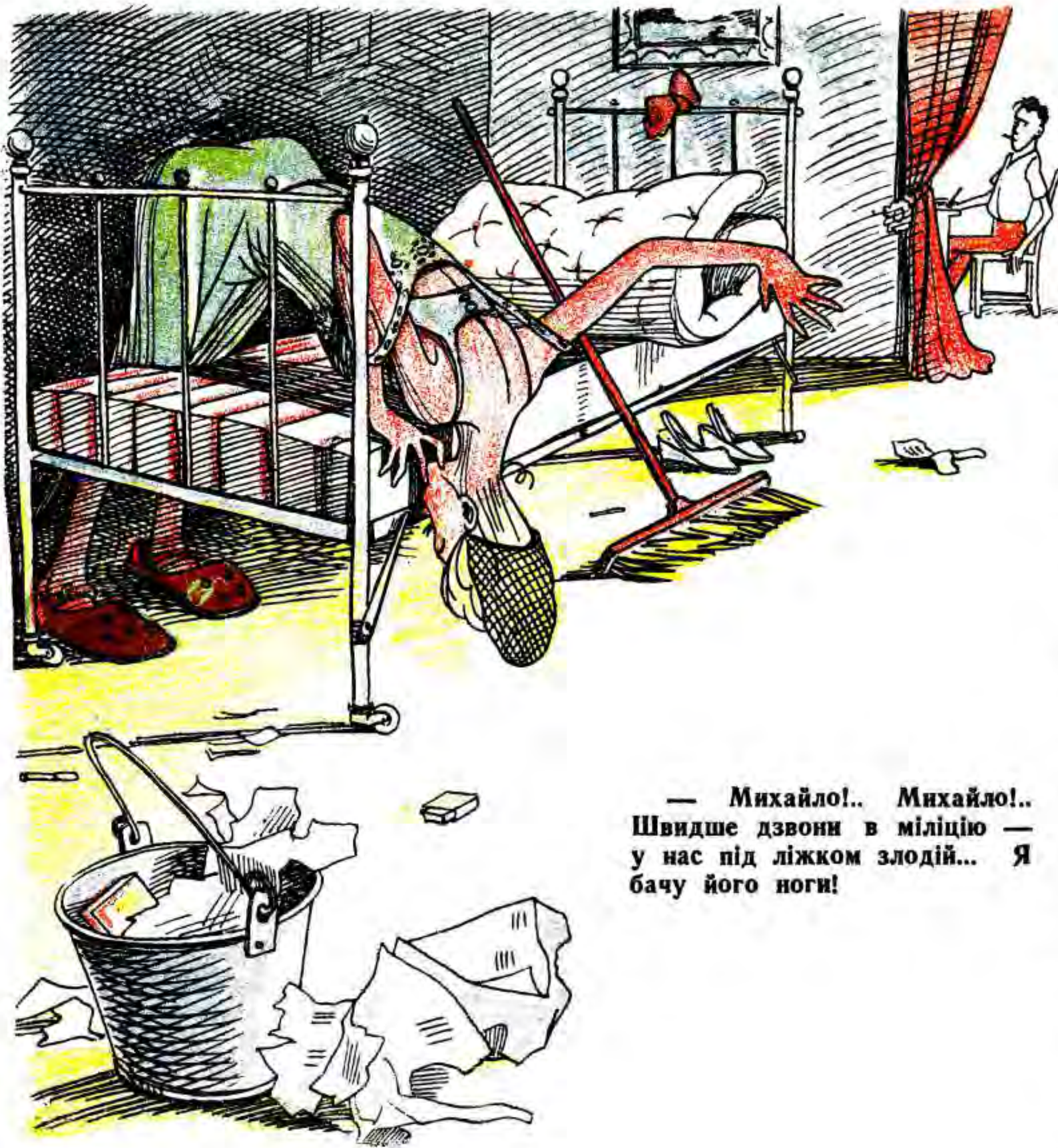
Піонерський табір в гаї
Молодим життям буяє.
Та «буяє» там і зав
Серед лісу, серед трав...

Час від часу він додому
Приїжджа в авті новому
І привозить для своїх
Жменьку пундиків отих:

Риби, м'яса, масла, сиру,
Цукру, рису, сала, жиру,
І галет і крашанок,
І крупчатки з лантушок...

А свої жеруть, смакують:
«Добре там дітей годують!»
Добре нічого й казати,
Та нащо ж дитяче брать?

Панас ДОНЧИК.

— Михайло!.. Михайло!..
Швидше дзвони в міліцію —
у нас під ліжком злодій... Я
бачу його ноги!

Малюнок Грі.

ХИБНИЙ ШЛЯХ

Нещодавно працівники однієї поважної установи були вражені і стурбовані своєю необізнаністю й відсталістю. Доповідаючи про зарахування на роботу й пропуску в столиці України нового працівника, відповідальний працівник поважної установи шепнув на вухо ще відповідальнішому працівникові, з виразом покорі й приреченості:

— Відмовити не можна, Герасиме Онисимовичу. Сам товариш Плоткін клопоче за нього.

— Дозвольте, а хто це Плоткін? — спитало, нічого не підозріваючи, начальство.

Підлеглий відповів одним подихом, як школяр зазубрену фразу:

— «Григорій Давидович Плоткін, Київ, Володимирська 45, кв. 28, телефон 4-28-18».

— Що? Що? Що? — перепитало начальство. Це хто — академік, Герой Радянського Союзу, депутат Верховної Ради?

Тут підлеглий відчув, що його спіймано на гарячому. Він не знав, хто такий Григорій Давидович Плоткін, і відчував себе людиною некультурною, відсталою, малописьменною. Єдине, що виручало його, це те, що й начальство не могло в даному випадку похвастатись своєю ерудицією. Тому він, без зайвих слів, поклав перед очі начальства аркуш паперу. На папері був друкований штамп, зміст якого наведено вище. Ім'я, по-батькові, прізвище, адреса й телефон тов. Плоткіна, надруковані великими чорними літерами, дивилися на сполохане начальство грізно й су-

воро, мов чийсь невблаганні очі через чорні рогові окуляри.

Щоб не потрапити була в неприємну ситуацію, вирішили подзвонити директорові друкарні, в якій друкувалися бланки, і спитати в нього, хто такий тов. Плоткін і навіщо йому треба було переважувати і так завантажену поліграфічну базу і збивати з пантелику працівників адміністративних і господарських установ?

Та виявилось, що на бланках нема ні назви друкарні, ні номера замовлення, ні дозволу на друкування. Остаточо спантелчене начальство згадало невмирущі твори Льфа й Петрова і мовчки махнуло рукою.

Ми допоможемо стурбованим і зніяковілим товаришам, до яких потрапляють численні заявки й просьби на друкованих бланках тов. Плоткіна:

Григорій Плоткін — поет, автор однієї чи двох збірок віршів. Як і кожен літератор, він виявляє справедливе бажання «дійти до мас», стати відомим народові. Тільки шлях тов. Плоткін вибрав явно хибний. Не бланками, а творами, хорошими книжками треба популяризувати своє ім'я. Книжками, на яких була б і назва друкарні, і номер замовлення, і солідний тираж, і дозвіл на друкування, як це водиться у нас, в радянській країні.

А заяву до кербуда можна написати і на звичайному аркуші паперу.

Петро ТЕРНИЦЯ.

Шановний товаришу мисливець! Насамперед, повідомляю, що розповсюджені вами чутки про мою смерть набагато перебільшені. Я розумію, що в мисливському оповіданні без перебільшення не обійдеться, але ваші спогади в колі друзів про те, як ви підстрелили мене на останній охоті, м'яко кажучи, не відповідають дійсності. Я живий, доказом цьому править мій лист. «Я вам пишу, чого ж іще вам», — як говорила відома вам пушкінська Татьяна.

Принагідно я вимушений також спростувати і повіствування вашого товариша, з яким ви йшли одного разу моїми слідами. За його словами, він прицілювся в мою задню лапу і перебив її, але я, нібито, ускакав на трьох ногах. Запевняю вас, що всі мої лапи цілі. А взагалі, коли підрахувати, скільки лап мені перебили мисливці в своїх оповіданнях, виявилось би, що я не заяць, а якась сороконожка!

Але справа не в цьому, і мета мого листа — зовсім не спростовання мисливських побрехнюк.

Як вам відомо, зараз сезон охоти на мене ще не настав. Покищо за мною ніхто не ганяється, і своє дозвілля я присвячую сімейним справам і роздумам. Пригадав я все своє заяче життя і тут мені дещо спало на думку, з чим я вирішив з вами поділитись.

Я — заяць бувалий, обстріляний. Ви самі не раз стріляли по мені. Я не в претензії, це так — між іншим. Але крім вас — скільки людей випускали по мені і дріб, і кулі — безліч!

І ось замислився я — що в мені таке є, що безліч людей не досипають, не доїдають, ганяються за мною, витрачають стільки праці, енергії. Та що там праця! Ніякі витрати не зупиняють аматора-мисливця, він на все готовий. І все — заради мене.

Ось недавно на прогулянці заглянув я у вікно одного будинку. Матінко рідна! — п'ять мисливських рушниць висять на стіні, а патронташів скільки! Ніколи не думав, що на одного зайця треба стільки зброї!

А хазяїн сидить за столом і, розмовляючи з гостем, каже:

— Он за ту рушницю я віддав радіоприймач, фотоапарат та ще тищу карбованців. Б'є здорово!

Придивився я до хазяїна — знайома особа! Він на мене минулої осені, мабуть, зарядів з двадцять витратив і все в божий світ. Ну, яка йому різниця, як б'є ружжо? Здря людини витрачається!

Але ружжо — це що! Ружжо їсти не просить. Не так, як собака. А мисливці і на це не зважають.

Один мисливець віддає своєму собаці всі свої обіди. Схуд неборака. І все думає поправитись за рахунок зайчатини. Та де мені! Як я не розжирію, ніколи стільки м'яса не відрощу на собі, скільки він собаці віддає.

Тепер жодної вільної собаки не знайдеш — всіх мисливці розкупили — і дворняг, і бульдогів. А один навіть придбав чорного пуделя з квадратною мордою і з такою походкою, ніби він животом підлогу мете.

— Я, — каже, — мисливець, і мені ніяково без собаки. А ця тварина — все ж якийсь далекий собачий родич.

І заплатив, скільки заправили.

Ей-ей, коли б я не був скромним зайцем, я б запишався. Підрахувати, в яку копійочку я всакаю мисливцеві, не те, що зайця, — слона купити можна!

І ось пишу я вам все це — подумайте, чи вартий я таких витрат!

Я не шкурник, за свою шкуру не тремчу, я її однаково мінятиму. Звичайно, не на котик, не на сірий барашок — дорожувато це для мене. Буде знову жовто-сіренька, заяча. Яка їй ціна — дармовиця!

Що ж за нею ганяється? Ось і справді мудре прислів'я: «Охота гірше неволі!».

Отже, — до побачення у новому мисливському сезоні, який наближається.

З пошаною до вас, але поки що не ваш
Заяць.

З оригіналом згідно:

М. МАР'ЯНОВ.

ЧОМУ МИ ТАК ГОВОРИМО

СЕРЕД МУЗИКАЛЬНИХ ДАМ

Малюнок В. Гливенка.

«ДРУГЕ ГАРЯЧЕ»

Часто у нас люди на обід варять м'ясо. Рідину зливають окремо і це править їм за першу страву. На друге, звичайно, залишається м'ясо. Існують різні страви: перше, друге, третє... Багатотіковим досвідом астановлено, що вареники, котлети, відбивні вживаються як другі страви. На третє подають щонебудь солодке. Якщо третє можна вживати в холодному стані (морозиво, компот, желе), то перше і друге неодмінно мають бути гарячі. Звідси виникло слово «друге гаряче».

Карткове бюро «друге гаряче» дає у вигляді квадратного папірця з двома печатками. Цей квадратний папірець можете здати в їдальню, до якої ви прикріплені. За талончик вам у деяких їдальнях дадуть склянку чаю та шматок хліба.

Ви сперечатиметесь: як же ж так — на папірці, мовляв, написано «друге гаряче».

На це почуєте:

— Чай, звичайно, третя страву, але другої сьогодні нема — пішла у особисті фонди завідувача їдальні, — тому третя механічно переходить у другу.

«ОТОВАРИТЬ»

Отоварить — це одне з найпопулярніших слів, що виникли під час війни.

— Де ви отоварюєте?

— Вас вже отоварили?

— Чим вас отоварили?

Цікава історія виникнення цього слова:

Щоб одержати належні за нормою продукти, вам треба прикріпитися до однієї з крамниць. Коли вас прикріплюватимуть, то неодмінно запитують: «Ким працюєте?» Авторитетно відповідайте:

— Адміністратором театру.

Після цього ви можете вважати себе отовареним.

Так зробив один мій знайомий, який, між іншим, ніколи в театрі не працював. Завідувачка крамницею негайно запросила його в кабінет. Потім пішла з ним у підсобне приміщення. Показуючи акуратно складені мішки з борошном, ящики з маслом, кільця ковбас, вона весь час скоромовкою, без пауз, долотіла:

— От товар!.. От товар!..

Звідси і виникло слово «отоварить».

«ПРАЦЮВАТИ «НАЛІВО»

Працювати «наліво» означає: в робочий час, на державних машинах, використовуючи державний бензин, працювати для власного добробуту. Більше за всіх на це грішать шофери. От і вважають, що ці слова вигадали саме вони. Але нам пощастило з'ясувати, що це неправда. Ці слова вигадали візники киявськкомунтрансу. Сталося це так.

Обоз киявськкомунтрансу міститься в кінці Червоноармійської вулиці. Щоденно, виїжджаючи на роботу, візники зупиняються на Володимирському базарі і за 10 карбованців з чоловіка набирають пасажирів до Сінного базару.

Якось на розі вулиць Червоноармійської та Саксаганського візники проїжджали повз свого директора тов. Шапіро, який довгенько стояв, очікуючи на трамвай. Побачивши своїх візників, директор, зрадівши, вигукнув:

— Прямо?!

— Ні, налів... тобто на Сінний базар!.. — відповів вони.

НЕ БУДЕМО «МЕЛОЧНИМИ»

Хто перший промовив це слово, ми ще не з'ясували, але хто останній — за ці дні — з'ясовано. Це одна з продавців крамниці № 405, Кагановичського райхарчоторгу м. Києва. Недавно вона продавала горілку і майже з кожного покупця брала за півлітра 57 крб. замість 56 крб. 50 коп.

— Як тобі подобається наш новий рояль? Правда чудовий?
— Якої він фірми?
— Студебеккер.

Хтось із покупців, які стояли в черзі, зауважив, що продавець дуже поволі відпускає.

— А вам що, не подобається? — огризнулась вона. — Спробували б відпустити понад тисячу півлітрів горілки... У мене аж рука болить!

— Мені не подобається, — відповів поку-

пець, — що вам подобається кожному не додавати здачі.

— Ой, який же ви «мелочний»!

Я поспішив з цим матеріалом до «Перця», бо близький час, коли всі ці слова відійдуть, як кажуть, у давнину, і ми й знати не будемо, чому саме так говорили.

Мих. ТАНИН.

ДЖУНГЛІ

Кажуть, що в Ново-Айдарському районі, Ворошиловградської області, в колгоспах: ім. Будьонного (голова Байов), «Червоне село» (голова Пивоваров), ім. Сталіна (голова Голованя) садки бур'янами сильно позаростали.

Нам снилося, що між цими головами є такий договір: у кого більші бур'яни, той виграє. Чекаємо наслідків.

ТРЕБА КУПИТИ

Пишуть нам з Кривого Рогу, що для того, щоб провести електрику з Криворізької ГЕС, — треба обов'язково купити півлітра горілки електрикам, щоб вони провели тут електрику, та півлітра директорові електростанції Хайкіну, інакше електрики не буде.

Запитують нас криворізьці, що робити?

Що ж робити?

Ясно, що треба купити. І як найскорше. Це, значить, усього літр. Не багато.

Скоріше купуйте, а то може більше вимагатимуть!

УЗНАТИ МОЖНА

Пише нам громадянин З. із села Нова Печена Балка, Рівнянського р-ну, Кіровоградської області.

«Порадьте, мені, як узнати, чи ялова корова, чи тільна, бо водив я її в районну лікарню, а там сидять симпатичні баришні, — подивились вони у вікно на мою корову, та й кажуть: «Визначити не можна, почекайте й самі тоді побачите, чи вона тільна».

Правильно сказали у лікарні.

Почекайте трохи, як приведе корова телятко, значить була тільна, а як не приведе, — значить, була ялова.

ЗАПИТУЄМО

«Запитайте, — пишуть нам, — голову Веселинської райспоживспілки т. Лівшиця, коли учитель району (Миколаївської обл.) одержать цукор, мило, гас за лютий та березень 1946 року?»

Запитали:

— Тов. Лівшиць! Коли??

ЩЕ РАЗ ЗАПИТУЄМО

«Запитайте, — пишуть нам, — зав. Веселинського РВНО т. Тарашана, де ж галоші ті, що призначені учителям т. Феськові?»

Запитали:

— Тов. Тарашане! Де?

Всупереч повторним англійським спростованням, залишається фактом те, що англійська влада зберігає в своїй зоні окупації Німеччини і, насамперед, у Шлезвіг-Гольштейні, значну масу німецьких збройних сил.

ЧИЧИКОВ (англійському дипломатові). — Як змінюються обставини, сер! Я в свій час зараховував мертві душі в живі, а ви зараховуєте живі в число мертвих душ.

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козланюк, О. Козюренко, Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 13(96) (на укр. мові). Підписано до друку 2/VIII—1946 р. Стат. формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.